

[Jacob Sørensen.]

tivt indseende med invalidepensionisternes erhvervsdygtighed, men vi har et system, som gør, at når de begynder at tjene penge og dermed har bevist deres erhvervsdygtighed, så reducerer vi pensionerne i forhold til stigningen i indkomsten. Det har hidtil været således, at for invalidepensionisternes vedkommende har de vel kun fået 400 kr. af hver 1.000 kr., de tjente, minus skatten yderligere, således at der til slut blev vel det samme, som der nu vil blive i fremtiden, nemlig 24 pct. eller 240 kr. af 1.000 kr. Det havde været ønskeligt, om vi kunne nå frem til, at denne aftrapning, inklusive beskatningsforskelle, kunne have været ændret, således at der kunne være blevet noget mere til pensionisten, når han øger sin indkomst. Det vil vi alle være interesseret i, og det er det, der er forskellen mellem at give denne skattefritagelse til de indtægtsbestemte ydelser i modsætning til de faste ydelser, hvor der kun er skatten til forskel.

Desuden er der jo en række af vore pensionister, der har baseret deres økonomi på, at de havde mulighed for at gøre sig skattefrie i form af, at de har skaffet sig nogle ligningsmæssige fradrag i form af underskud på hus eller renteudgifter eller andet. De kan jo nu opleve, at deres pension bliver sat ned og deres skattefrihed er uændret. Man har i bemærkningerne til lovforslag nr. 227 skrevet, at de så måske kan imødekommes med nogle rådighedsbeløb, og det kan naturligvis lade sig gøre, men det er vel egentlig ikke en tilfredsstillende måde for denne gruppe af pensionister.

Spørgsmålet om, hvor stor en besparelse man vil kunne opnå i administrationen, må man vel nok se på med en vis skepsis, for så vidt mig bekendt er der 80 pct. af pensionisterne, der har anden indtægt. Det skal der jo tages hensyn til, og dér skal vi sige, at disse 80 pct. vel under alle omstændigheder så skal ind i ligningsmaskineriet. Og så er det jo et spørgsmål, hvor meget der så vil være sparet ved dette, men hvis vi kan opnå nogle fordele for pensionisterne, så må vi se bort fra de andre fordele, hvis det ikke er muligt at opnå dem.

For pensionisterne bliver der jo ikke fordele i form af større pensioner. De bliver reduceret med den gevinst, som fritagelsen giver. Dog vil der være en lille forskydning

imellem de pensionister, der bor i en kommune med høj beskatningsprocent, og dem, der bor i en kommune med en lavere. Pensionisterne får måske den fordel, som hr. Hjortnæs nævnede, at de vil have lettere ved at kunne overse, hvad der er skat, og hvad der er pension, og vi må jo håbe, at det bliver muligt at tilrettelægge det således i givet fald.

Den omstændighed, at man vil regulere forholdet mellem enlige og gifte pensionister eller pensionistægtepar, har i og for sig ikke noget med selve spørgsmålet om skattefritagelsen at gøre. Jeg er enig i, at forholdet, som det er nu, hvor en enlig har noget i retning af en 72-73 pct. af et ægtepars pension, er lidt skævt. Den skævhed er opstået i de senere år, og det er forklaret i bemærkningerne hvorfor. Det er hensigtsmæssigt og rimeligt, at vi får rettet lidt på det forhold, og det er vel det, der koster det meste af den merudgift, som forslagene vil medføre.

Vi vil fra venstre gerne være med til at skaffe en hensigtsmæssig ordning frem såvel for de faste pensioner som for de indtægtsregulerede, hvis vi finder, det er muligt og acceptabelt, således som man nu engang kan nå frem til, og vi kan give tilsagn om en positiv og aktiv medvirken i det udvalgsarbejde, som nu måtte ligge forude.

Glistrup (FP):

Den lovforslagsgruppe, som vi her behandler, angår i virkeligheden 4 befolkningsgrupper, der er vidt forskelligt stillet. Efter fremskridtspartiets mening vil det derfor være en hensigtsmæssig måde at tilrettelægge det arbejde, som vi nu går ind i, på den måde, at vi faktisk betragter det som værende 4 vidt forskellige problemstillinger, der kan behandles hver for sig i deres eget tempo, og så se at komme frem til en afgørelse i salen, når der har udkrystalliseret sig en flertalsmening om hvert af de 4 enkelte tilfælde, uden at der er nogen som helst anledning til absolut at sige, at det her skal være en sammenkøbt ret.

For at tage de 4 grupper i den rækkefølge, som ministrene nu har valgt at gøre det i deres lovforslag, så repræsenteres den første gruppe jo af manden, som den 14. februar dukker op på socialkontoret og dokumenterer, at han er i en trangssituation. Man finder så på socialkontoret ud af, at der må